

Όσιος Ιάκωβος ο Ασκητής, Ο χαρισματούχος που εγκλημάτησε, η μεγάλη μετάνοια και η προσευχή του, η αποκατάστασή του από τον Θεό!

/ Αγίων και Γερόντων παραινέσεις

Ερημίτης. Σχέδιο Ράλλη Κοψίδη.

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

Ούτος ο Όσιος αφήσας όλα του κόσμου τα πράγματα, εκατοίκησεν εις ένα σπήλαιον δεκαπέντε χρόνους, κοντά εις μίαν κωμόπολιν, ονομαζομένην Πορφυριώνη, και εκεί εμεταχειρίζετο κάθε άσκησιν.

Εις τούτον τον Όσιον ήλθέ ποτε μία γυνή πόρνη παρακινηθείσα από μερικούς ακολάστους, η οποία πηδήσασα επάνω εις αυτόν αδιάντροπα, τον επαρακίνηει εις ασέλγειαν.

Ο δε Όσιος ενθύμησεν αυτήν την μέλλουσαν κόλασιν του αιωνίου πυρός. Όθεν έκαμεν αυτήν να μετανοήση, και να προσέλθη εις τον Χριστόν.

Επειδή όμως κανένας άνθρωπος ψιλός [αδύνατος], δεν ημπορεί να αποφύγη τας μηχανάς και παγίδας του πονηρού Διαβόλου, διά τούτο ηκολούθησε να πέση και ούτος ως άνθρωπος, εις πτώματα και αμαρτίας μεγάλας, ίνα εκ του παραδείγματος τούτου, προσέχουν εις τον εαυτόν τους οι ενάρετοι εκείνοι, οι

οποίοι νομίζουν ότι στέκονται, και να πέσουν δεν ημπορούν.

Και προς τούτοις, ίνα εκ του εναντίου, αφ' ου πέσουν ούτοι εις αμαρτίας μεγάλας, πάλιν σηκωθούν διά της μετανοίας, και μη απελπισθώσιν. Ένας γαρ άρχων ένδοξος, έχωντας θυγατέρα δαιμονιζομένην, επρόσφερεν αυτήν εις τον Όσιον τούτον διά να την ιατρεύση.

Ο δε Άγιος προσευχηθείς, παρευθύς ηλευθέρωσεν αυτήν από το δαιμόνιον. Ο δε πατήρ της κόρης, φοβηθείς μήπως πάλιν ο δαίμων ενοχλήση αυτήν, αφήκε την κόρην μαζί με τον νέον αδελφόν της εις το σπήλαιον του Οσίου.

Ο δε Όσιος νικηθείς από την επιθυμίαν [την σαρκική], φευ του πτώματος! διαφθείρει την κόρην. Έπειτα τι γίνεται; Φοβηθείς διά να μη φανερωθή η σιγχαμερά αύτη πράξις του, φονεύει μεν την γυναίκα, φονεύει δε ομού και τον αδελφόν της. Τα δε νεκρά σώματα τούτων, ρίπτει αυτά εις τον ποταμόν, οπού εκεί κοντά έτρεχεν.

Εκ τούτου δε απελπισθείς τελείως από την σωτηρίαν του, ώρμησε διά να υπάγη εις τον κόσμον. Εις καιρόν δε οπού επήγαινε, απαντά αυτόν ένας ευλαβής Μοναχός, εις του οποίου τας παραινέσεις και συμβουλάς υπακούσας ο Όσιος, εσφάλισε τον εαυτόν του μέσα εις ένα τάφον, και εκεί υπέμεινε κάθε σκληραγωγίαν και κακοπάθειαν.

Μετά ταύτα, ηκολούθησε να γένη μίαν φοράν ξηρασία και αβροχία εις την χώραν εκείνην. Όθεν προστάζει ο Θεός τον Επίσκοπον της πόλεως, ότι αν ο Ιάκωβος, οπού είναι κλεισμένος μέσα εις τον τάφον, δεν προσευχηθή, δεν θέλει λυθή η αβροχία.

Τότε λοιπόν επήγεν εις τον Όσιον ο Επίσκοπος με όλον τον λαόν και πολλά παρακαλέσας αυτόν, τον έπεισε διά να προσευχηθή.

Όθεν ευθύς οπού επροσευχήθη, έγινε βροχή πολλή.

Εκ τούτου λοιπόν λαβών ο Όσιος καλās ελπίδας περί της σωτηρίας του επρόσθεσε σκληραγωγίαν επάνω εις την σκληραγωγίαν, και δάκρυα επάνω εις τα δάκρυα, και έτζί με πολιτείαν θεάρεστον τελειώσας την ζωήν του, παρέδωκε την ψυχήν του εις χείρας Θεού.

Η προσευχή την οποία έλεγε ο όσιος Ιάκωβος γονατιστός δέκα χρόνους κλεισμένος στον τάφο: «Πώς ατενίσω προς σε ο Θεός; ποίαν δε αρχήν της εξομολογήσεως εύροιμι; ποία καρδιά ή ποίω θαρρήσας συνειδóτι, γλώσσαν ασεβή, και χείλη μολυσμού γέμοντα, κινήσαι πειράσωμαι; ποίας δε αμαρτίας πρώτον άφεσιν αιτήσαι

κατατολήσω; φείσαι φιλόφρονε Κύριε! ίλεως γενού τω αναξίω, Δέσποτα αγαθέ, και μη συναπολέσης με ταις αισχραίς μου πράξεσιν.

Ου γαρ μικρά μου τα δυσσεβήματα. Πορνείαν ετέλεσα. Φόνον ειργασάμην. Αίμα αθών εξέχεα. Και προς τούτοις, τοις ύδασι, και θηρίοις, και πετεινοίς δέδωκα εις βοράν. Και νυν Κύριε, ειδότι σοι τα πάντα εξομολογούμαι, αγαθέ, την τούτων εξαιτούμενος άφεςιν. Μη παρίδης με Δέσποτα.

Αλλά κατά την σοι πρέπουσαν ευσπλαγχνίαν, οικτείρησόν με τον ασεβή. Και κατάπεμψον εις εμέ το παρά σου πλούσιον έλεος, ελθόντα επί τα της αμαρτίας βάραθρα. Κατεπόντισέ με γαρ, η του λυμεώνος εχθρού καταιγίς. Μη δη καταπή με ο δράκων ο βύθιος».

Από τον τόμο Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, «Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού», τόμος β', των εκδόσεων Δόμος.

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN